

En ældre Sygeplejerske, som Fætteren havde skaffet tilveje, opholdt sig i Soveværelset. Hun fulgte ham ud, da han gik, og Moder og Datter blev en Tid alene.

Jytte havde sat sig paa Sengekanten og taget Moderens Haand.

„Hvad tror du, jeg fejler?“ spurgte Fru Bertha, saasnart de andre var gaaet.

„Du har vel forkølet dig, lille Mor!“

„Har Asmus ikke sagt noget?“

„Ikke til mig.“

„Aa nej! Jeg skal vel bedrages til det sidste!“

Øjenlaagene sank i, og hun vendte sig atter bort. Jytte vilde gerne trøste hende men vidste ikke, hvad hun skulde sige. Og nu slog Uret inde i Dagligstuen og mindede hende om Karsten. Hun fik Uro paa sig. Klokken var fem. Dersom hun skulde kunne gøre sig Haab om at træffe ham, inden han gik til Stationen, kunde hun ikke blive her længer. Hun overvejede, om hun skulde ringe ham op herfra. Men paa den Maade fik hun kun at vide, om han var i Atelieret, ikke, om han havde Besøg.

Da Sygeplejersken kom tilbage, bestemte hun sig til at gaa. Asmus havde jo ogsaa advaret hende mod at trætte Moderen.

Fru Bertha saae op og spurgte forundret:

„Skal du allerede hjem?“

„Nej, — men nu skal du have Ro, lille Mor! Jeg tager hen til Karsten og kommer saa igen om et Par Timer.“

Hun traf sin Mand ivrig beskæftiget foran sit mægtige Lærred og blev modtaget med en Frimodighed, der gjor-